

Pumpende striber

■ DANS

Kanonhallen, Sommerscene, Chunky Move, Bonehead. Koreografi: Gideon Obarzenek. Musik: Supersonic. Robbery Waitress on Bail. Koreografi: Lucy Guerin. Musik: Jad Macadam, Andrew Lancaster. Opførtes 21. og 22. juni.

BAM, WHAM, CRASH! Så er Sommerscene 98 oppe at køre. Australske dumskaller lægger ud med hårdtpumpet tegneserietamtam, godt lakket til med sex og vold, posedamer og hamrende DJ-drøn. Bonehead er en knockout fra kontinentet *down under*, så hårdtslående, at den undervejs får banket sig selv fuldstændig flad.

Men de seks dansere i Chunky Move forstår at fræ-

se tegneseriekomik af på scenen, så det er til at blive høj over. Når posedamen pludselig viser sig at have duelighedstegn i karate og kickboxing gemt under nederdelen og med et slam-kapaw! attackerer den hidsigt skalle-smækkende motorbølle, går det løs på udraderende Max & Moritz-vis. De ædende onde terminator-gags er gennemsyrede af veltunet figurpræcision og et originalt drive. Hvornår har man i øvrigt før set en bippende pengeautomat som koreografisk afsæt?

Koreografi er nu for Gideon Obarzenek her mest af alt et spørgsmål om 'smash, bang, kaos'. Det sker bl.a. med kraftig inspiration fra de senere Sommerscene-gæster DV8 (især Dead Dreams of Monochrome Men fra starten af 80'erne). Men der-

udover hamrer numrene ind over hinanden i et rodet mix af ren fysisk Eurocrash-dans, højtgearede komikstriber og softtonede numre, såsom to kvinder i trusserne på hinanden – nu hvor bøsserne er blevet stuerene, er turen kommet til endnu et tabu. Fint nok, faktisk har jeg ikke set det før på en scene. Men der er samtidig noget insisterende demonstrativt over Bonehead, som om der for enhver pris skal hamres hele taburaden rundt og uddeles los i røven alene for provokationens skyld.

Energien pumper løs, så man til sidst får fornemmelsen af, at Bonehead – til trods for den ægte tegneseriegejst – mest af alt er svaret på Pumping Iron: en maratonopvisning i fysisk udmattelsestaktik.

Så var der mere koreogra-

fisk gods at hente i aftenens anden stribe, om hvad der skete den aften på Fast Eddy's Café. To hvide løbesedler over scenen fortæller løbende om røveriet, hvor servitricen lod sig holde op som gidsel af sin egen kæreste. Imens står to kvinder i kitler alene i scenemørket, snart spejl billeder, snart kæmpende modparter i det indre drama, der på funky vis ruller frem som i trance.

Robbery Waitress on Bail af Lucy Guerin kan også ses som en variation over en fortælling i striber, med de skiftende, hvide tekstbobler over rækken af scener. Men forløbet er af radikalt anden art end i Bonehead: på indadgående, rugende, cirkulende vis opbygges et spændingsladet drama mellem de to kvinder. Fra hofternes hypnotiske kredsen, over pege-

fingre som en kniv mod struben, til sammenfalden af magt i mørket – med et ben strækkende opad som en klinge, ud mod friheden.

Servitricens drama står frem som en velgørende enkel, minimalistisk demonstration af, at det på en ny måde kan lade sig gøre at forene abstrakt dans med en fortælling. Ligesom dumskallerne i Bonehead gjorde det på massiv knockout-måner, så den yngre del af publikummerne hvinede. Godt med australsk input, men ikke nogen kanonstart for Sommerscenen. De sensationelle numre fyres af senere.

MONNA DITHMER